వాణీ - ఏస్టడీ

అన్న లాక్కొచ్చి యింటో పారేసిం తరవాత వాణిగతి చాలా హీనమైపోయింది. కాళ్ళూ చేతులూ విరక్కొట్టి కట్టేసి ఆమె నిస్సహాయ స్థితినిచూసి, బాగా యేడిపించి కసితీర్చుకుంటున్నారు, ఇంట్లోవాళ్ళూ బైటవాళ్ళూకూడా. కాని వాణి స్పోర్టివ్. ఎంత విచారంలోనూ ఆమె హ్యూమర్ విడవదు.

"ఓరి మీదుంపల్తెగా, బోనులో ఎలికను పొడిచినట్టు పొడుస్తున్నారేమర్రా నన్ను!" అని అరుస్తుంది.

"ఈ బోడి ముండలందరూ నన్నుచూసి అసూయ పడకపోతే, జుట్లు పెంచుకుని తలోమొగాడివెంటా పడకూడదూ?" అంటుంది.

ఆమె నోటికి వెరిచి యెదురుగుండా ఆమెనేమీ అనడానికి జంకుతారు. సిగ్గువున్నంతవరకేగాని తారాబాయివలె రోడ్లమీద మొగవాళ్ళ బట్టలు వూడతీసి, వెంకటచలంమల్లే కథలు వ్రాసీ, గుట్లు బయలుపడేస్తే, ఎవరికైనా భయమేకదా!

వాణిని రెండునెలల కిందటివరకు ముద్దుగాపెంచారు. పెనిమిటి పోయినాడనే సానుభూతివల్ల ఆమె కేమీ తిండిలోగానీ, శృంగారంలోగానీ లోపం లేకండా, ఆమె తన స్థితిని మరవడానికి సహాయంచేశాడు. ఆమె అన్న నరసింహారావు. నవలలు, ఆడస్నేహితులు, మీటింగులు, సినిమాలు, వీటివరకు స్వేచ్ఛనిచ్చి శరీర స్థితిని మరచిపొమ్మనారు. కాని ప్రబంధకన్య

విరహం మాన్పడానికి చంద్రుణ్ణీ, కోవెలనీ, మంద మారుతాన్నీ పంపినట్టు ఫలించింది ఆ ప్రయత్నం. ఇంకోడి పెళ్లానెత్తుకపోయి, సర్వమూ అర్పించిన పురాణమూ, అయిదుగురు మొగుళ్ళతో తృప్తిపడని వనిత పురాణమూ, పదహారువేల గోపికలకుగాను పదేళ్ళ వయసునించే కామ ప్రవీణుడైన పురాణమూ ఆప్యాయంగా చదివింది. 'ప్రణయకధలు వేసు కోము' అని ప్రమాణాలు చేసిన పత్రికల్నే తెప్పించారు. పురాణగాధలున్న సినీమాలే చూడనిచ్చారు. మొగాళ్లురాని మీటింగులకే వెళ్ళనిచ్చారు. ఐనా ఎట్లాగో తెలీదు వాణి కొంప ముంచింది.

నీతి నవలల్లో, ఎవత్తాలేచిపోదన్నమాటేగాని, అసలు కథానాయ కుడితోనే, లేచిపోయినవాళ్ళకన్న యెక్కువ పనులు నాయిక చేస్తుంది. శ్రీకృష్ణుడికోసం రుక్మిణి విరహమూ, అతను యెత్తుకుపోయిన విధమూ చదువుతోవుంటే, చివరికి పెళ్ళి అయిందా లేదా అనేది చాలా స్వల్ప విషయంగా తోస్తుంది.

ఈ పతివ్రతలు పడే విరహాలూ. లేకి కోర్కెలూ, మొగాడిమీది వాళ్ళగుడ్డి కామీనమూ. వినికిడి వల్లనే కలిగే తాపజ్వరాలూ, లేచిపోయే నీచపువనితలకి వుండనేవుండవు. యధావిధిగా వివాహ మంత్రాలు వుచ్చ రించారా లేదా అని చూసుకుంటారు కాని యీలోపల జరిగే కామజ్వర జనిత దుర్వ్యసనాన్ని గమనించరు. పత్రికల్లో కథల్లో పురాణాల్లో యీ పెళ్ళిళ్ళసంగతి చదివి, చదివి, దంపతుల సరాగాలు, ధ్యానించి ధ్యాసించి, పురుషవర్ణనలు మనన చేసి చేసి, ఆ కథలన్నీ ప్రేమయుత పవిత్ర వివాహ మంగళవాద్యాలతో అంతంకావడవల్లనూ, యేకథలోనూ, పత్రిక ల్లోనూ, ఆ వివాహమైన తరువాత సంగతి—పోట్లాటలూ, పిల్లలూ, తిట్లూ, ద్వేషాలు, జెలసీలూ, చిత్రించకపోవడమువల్లనూ, పెళ్ళికావడము అంటే గొప్ప భ్రమ యేర్పడ్డది ఆమె మనసులో, వాస్తవ ప్రపంచంకన్న వూహా ప్రపంచమే సామీప్యమయింది, విమలను గుర్రంమీద తీసుకు

పోయిన వృదయాదిత్యుడూ, పద్మను బుజంమీద మోసుకుపోయిన విక్రమ సింహుడూ, హేమలతను బంధించిన వజీర్‌ఖానూ స్వర్ణలతను బలాత్కరించిన లాలాసింగూ, మొగవేషంలో యుద్ధంచేసిన ప్రేమలతను ఆలింగనం చేసుకున్న యుద్ధమల్లుడున్నూ వీరందరూ ఆమె కళ్ళయెదుట తిరుగుతున్నారు. భర్తలంటే యీ సామాన్య వెంకటేశ్వర్లూ, శీతారామయ్యలూ కాక గుర్రాలమీదా, రథాలమీదా మెరిసిపోయే యోధాగ్రేసరులుగా తోచారు. ఎవడో తనని కిటికీలోంచి చూడడమూ, మోహించడమూ, కృష్ణుడివలె తనని తటాలున యెత్తుకుని పోవడమూ, ధ్యానించుకునేది. ఆమెఅన్న నరసింహం, సినిమాలో నీతికోసం వెతికేవాడు. అతని చెల్లెలు రొమాన్సుకోసం వెతికేది. పతివ్రత సీత రాముణ్ణిచూసి రొమ్ము విరవడమూ, ఆహ్వానిస్తున్నట్టు ఆడియన్సువంక చూడడమూ ఏడ్చేప్పుడు కూడా కులకడమూ, 'రాముడు నన్ను వొదిలేశాడు, పోనీ మీరెవరూ అంత మాత్రం వారు లేరా?' అన్నట్టు 'వలప్ట్యుయస్'గా చేతులు జాచడమూ అతనికి వికృతంగా కనపళ్ళేదు—ప్రపంచంలోని పతివ్రతలందరూ అంతే గనక. ఏ నాటకంలోనో యముడు సావిత్రిని వరించాడని అర్థంచేసుకోకండా ఏడుపేగాని ఫిల్ములో సావిత్రి యముణ్ణేకాదు, ప్రతివాణ్ణీ వరించమని అడుగుతున్నట్టు నటిస్తే యెవరికీ వెగటుగా తోచదు. ఎందుకు? ఈ నీతి ప్రభువులకి మాటలు ప్రధానంగాని. ప్రవర్తనకాదు గనక! కాని యిదంతా వాణిని అన్‌కాన్‌షస్‌గా ఇన్‌ఫ్లూయన్సు చేశాయి. ఎక్కడన్నా ఆలింగనం దొరికితేచాలు, శరీరంతోసహా యెగిరిపోవాలని కాచుకుని వుంది, వాణి హృదయం. ఈ లోపున నరసింహారావు అందరితోనూ, తను తన చెల్లెలికి యిచ్చేశిక్షణా. స్వేఛ్ఛా ఆమెశీలమూ. తన ఔదార్యమూ. ప్రకటించుకుంటున్నాడు.

"చూశారా? ఈ కాలంలో స్వేచ్ఛ నియ్యకపోయినా తంటాయే. ఇచ్చినా తంటాయే. నావంటి తెలివిగలవాడేం చేస్తాడంటే. యిచ్చినట్టా

యిస్తారు. మళ్ళీ నిజంగా యియ్యనూ యియ్యడు. గవర్నమెంటు మోస్త రనుకోండి. అంతేగా స్వేచ్ఛకూడదనివాళ్ళు స్వేచ్ఛకావాలని మారాం పడితే యేంచేస్తారు మరి! తెల్లవాళ్ళ దగ్గర్నించి నేర్చుకోవలసింది అది ఇప్పుడు మా వాణికి ఏం తక్కువ? మళ్ళీ యే పొరబాటన్న జరగ దానికి వీలువుందా?" అంటూ స్త్రీలకు స్వేచ్ఛ కూడదనేవాళ్ళనూ, కావాలనేవాళ్ళనూ అందర్నీ హేళన చేస్తున్నాడు.

"ఒకటేనండీ పాయింటు. స్వేచ్ఛ అంటే లైసెన్సు కాదండి. మంచికేగాని చెడ్డకిలేదు. అది తెలుసుకోవాలి. ఆడదానియిష్టం. ఎక్కడి కంటే అక్కడికి దాన్నిపోనీండి కాని వొంటరిగా యింకోడితో వెళ్ళనీ కూడదు. అదీ కిటుకు."

అని స్వాతంత్రాన్ని తన జేబులోదాచి. క్రమంగా కొంచెం కొంచెం తీసి తెలివిగా యిస్తున్నట్టు మాట్లాడుతున్నాడు.

మూడునెలల కిందట ఒక నాటకం కంపెనీ ఆమె హృదయ శాంతికేమోనన్నట్టు ఆవూరు వొచ్చింది. వాళ్ళ ముఖ్యనాటకం 'రోషనార'. ఆ నాటకంలో శివాజీ ఏకపత్నీవ్రతం చాలా నీతిబోధకమని నరసింహారావు భార్యనీ, చెల్లెల్నీ నాటకానికి తీసికెళ్ళాడు. కాని వాళ్ళిద్దరికళ్ళూ శివాజీ శీలమీదనే వున్నాయి. ఆ ఆడవేషం వేసుకుని అప్పనాచార్యులు, శివాజీ మనసుని మార్చలేక పోయినాడు, తనే ఐతే అంతయోచనా! అనుకున్నది, వాణి. అంత నిగ్రహంవున్న యోధుడి మనసునే చలింపచెయ్యాలి. తన హృదయంలోని ఆదర్శరూపాన్ని శివాజీతో సంక్రమింప చేసింది. నాటక రంగంమీద రోషనార, శివాజీ కోసంచేసే ప్రయత్నాలు చూస్తే, చక్రవర్తి ఔరంగజేబు చెల్లెలు కాదుకదా, బందిమనిషి మీరాగాడి చెల్లెలుకూడా అట్లా ప్రాధేయపడదు. అట్లా ప్రాధేయపడే ఆడదాన్ని శివాజీ కాదు కదా, లేకి కోనయ్యకూడా తాకడు. కాని యీ ఆధ్యాత్మిక దేశంలో యీ నాటికికూడా ప్రతీయింటా ప్రతివ్రతా శిరోమణులు వెలిసివున్నారు

గనుక, ఆ మదపిచ్చి యెవరికీ వెగటుగా తోచలేదు. ఆరోషనారేగనక ఆ రొమ్ము బాదుకోటాలుమాని,

"నీకు యీ భారతదేశ సామ్రాజ్యాన్నిస్తాను. నన్ను రాణిని చేసుకుంటావా ?" అని శివాజీకి బిజినెస్ ప్రొపోజీషన్ పెడితే ?

శివాజీ ?

"అవును నా హిందూదేశంకోసం ప్రాణాన్నే యిస్తానే ! ఈ యేకపత్నీత్వాన్ని వొదులుకుంటేనేమి ?" అని, వొప్పుకుంటాడను కోండి.

ఇంకేముంది ? ఆ కథ వ్రాసినవాడిని, తిట్లతో ఆశీర్వదిస్తారు.

ఆ శివాజీ శీలభావ ప్రదర్శనానికి ముచ్చటపడి, అతను తనవలెనే వ్యాపారి బ్రాహ్మడని తెలుసుకుని, నరసింహారావు. శివాజీని భోజనానికి పిలిచాడు. తాంబూలం వేసుకుంటూ; నరసింహారావు—

"మగవారి శీలమంటే ఆ విధంగా వుండాలండి, ఆడది మీదపడ్డా చలించని స్థయిర్యం కావాలి."

అంటో వుండగానే. అన్న వెనకనుంచి తలుపు సందులోనించి చూసే వాణివంక చూస్తున్నాడు అభినవ శివాజీ.

ఆ మర్నాడు నాటకం పాకంతా కిక్కిరిసి నిండింది. శివాజీ నాట్య కౌశల్యం అందరూ అద్భుతంగా పొగుడు కుంటున్నారు. కాని పదకొండ య్యింది. తెరయెత్తలేదు. కనుక్కుంటే శివాజీ కనపళ్ళేదన్నారు. నర సింహారావుగారి చెల్లెలూ మర్నాటినించి కనిపించలేదు. అత్తారింటికి హఠాత్తుగా చదువుకోడానికని రాత్రి లక్నో పోయిందన్నారు. నరసింహారావు యింటి ఆడవాళ్ళు.

ఆ మధ్యాన్నమే ఆవొక్క చూపుతోటే అర్థమయింది వాణికి శివాజీ హృదయం నవనీత మృదులమని. తనని. చూసి నవనీత మృదులమయిందని భ్రమపడ్డది కాని, ఏ నిమషానైనా పాప మా

హృదయం నవనీత మృదులంగానే వుంటుందని తెలీదు. నాటకానికి వెళ్ళేగుంపుతో కలిసి స్టేజీ వెనకాలకి చేరుకుంది. చీకట్లో పక్క కర్ర సలో నుంచుని చూస్తోంది సమయంకోసం. ఎవరో వొచ్చి, యెగాదిగా చూసి, యెవరని అడిగాడు. చేతిలో రూపాయిపెట్టి. మీసం తగిలించు కుంటున్న శివాజీవేపు చూసి, ఆయన్ని పిలవమంది. రూపాయి కబురం దించింది చాలా జాగ్రత్తగా. వొచ్చాడు, గుర్తించాడు శివాజీ.

"ఏమిటిట్లా వొచ్చావు ?"

"వొచ్చేశాను."

"ఎందుకు ?"

తల వొంచుకుంది. ఎందుకు వొచ్చేసిందో ఆమెకేతెలీదు; ఈ పారి పోయ్యే స్త్రీలకు చాలామందికి తెలీదు లోకమంటే యేమిటో తెలీని పంజరాల్లో పెరగడ వల్ల, లోకం ఆకర్షణీయమైన అనేక వింతరంగులతో కనబడుతుంది. కటకటాల మధ్యనుంచి, సామాన్య పదార్థంకూడా అసాధా రణ లావణ్యాన్ని ప్రదర్శిస్తుంది, పాపం, ఆశతోనిండిన వాళ్ళ పిచ్చి నేత్రాలకి. హృదయంలో తన ప్రపంచం—పుస్తకాలూ, వార్తలూ, సినీ మాలూ .. ప్రేరేపించే ఉద్రేకాలకూ, వాంఛలకూ, తట్టుకోలేక. సామాన్య దినచర్య జీవరహితంగా తోచి: స్వేచ్ఛకోసం పెనగులాడి, తపపడి, అమాంతం దూకుతారు, పంజరంలోంచి, నిప్పుగుండంలోకి.

మానవ హృదయం కావడంచాత తమకు జీవితం ప్రసాదించని అదృష్టాలకోసం, కలలుకని, ఆశలుపడి, ఈ కుటుంబ ఆటంకాలూ ఈ సంఘ నిబంధనలూ, ప్రేమించేవారి అభ్యంతరాలూ తమను బంధి స్తున్నాయని భావించి, స్వర్గమూ, సౌందర్యమూ, ఆ యింటి అవతల పక్కన, ఆ రోడ్డు దాటితేచాలు, సమస్త అనుభవాలూ తమకోసం కాచు కుని వున్నాయని ధ్యానించుకుంటారు, పాపం! దీనికంతా ఈ వాస్తవ ప్రపంచాన్ని చిత్రించని కథలూ, పురాణాలూ, నాటకాలూ కారణం.

"ఎందుకు వచ్చావు ? వాణీ !"

"మీకోసం" అంది.

అది నిజంకాదని ఆమెకే తెలీదు. పారిపోయిన ఆమె ఆత్మని వెతుక్కుంటూ వొచ్చింది ఆమె. అంతే.

"ఏమంటావు !"

ఆలోచిస్తోంది. అతనే అంతా తనకి సులభం చేస్తాడనీ, కర్తవ్యం చూపుతాడనీ అనుకుంది. కాని అతను తొందరపడుతున్నాడు.

"నేను వెళ్ళాలి తరవాత మాట్లాడదాము." ఎంత సులభంగా అన్నాడు ఆమాట ! అతనికేం ! "తరవాత" అంటాడు. తాను ఈలోపల యామైపోతుంది ?

"కాదు ఇప్పుడేరండి వెళ్ళిపోదాము."

జీవితానికంతా ఇదే, ఒక్కటే ఛాన్సు తనకి. అతనికి నిర్లక్ష్యమైన సంగతి ఆమె చూడటంలేదు. ఎంతసేపటికీ "తనవాంఛ, తప్పించుకోవాలనే తనకోర్కె, తన రొమాన్సు" ఇదే యోచన. అతను ఒక సాధనం, నిమిత్తమాత్రం. ఆ హృదయంలోని యెండుగడ్డికి నిప్పంటించిన సూత్రం అతను,

కాని అమె అందం, ఆమె తొందరా చూస్తున్నాడు అతను.

ఎక్కడో పూర్తిగా అతనికన్నకూడా పురుషుల్ని అదే పనిగా వృత్తి అలవాటుగా ఎక్సైట్‌మెంటు కోసం రుచిచూసిన మామూలు స్త్రీలని తప్ప, యీ విధంగా తననే కోరి అనాఘ్రాతంగా తనదగ్గిరకి అడిగి వొచ్చేవాళ్ళు ఎవరున్నారు ? అందులో అంత ఆత్రుత పడుతోంది. బాగా మొహం మొత్తిన అతని రసికానుభవానికి యీ కొత్తపిల్ల కొత్తరుచి కలిగించింది.

"డబ్బు యింకా వీళ్ళివ్వలేదే ?"

మాట్లాడకుండా పర్సులో నోట్లు చూపింది

"జంకకండీ. ఇది నా స్వంతం."

"సరేలే, తరవాత ?"

అబ్బా! ఎంతజాగ్రత్త యీ మొగాళ్ళకి. అతనే 'తరవాత' అని ప్రశ్నిస్తే, తను ఎంత ప్రశ్నించాలి ?

తన కలలప్రకారం జరగటంలేదు చరిత్ర. సుందరమైన స్త్రీవచ్చి తనంతట తాను పురుషుణ్ణి వేడుకోడంవుంది. రోషనారా నాటకంలోనే వుంది. కాని పురుషుడు నీతి నియమాల వొంకన నిరాకరించడం మామూలుగానీ, ఆర్థిక పద్ధతులమీద జంకలేదు! ఇదేమిటి యీ అభినవ శివాజీ ఇట్లా భయపడతాడు? ఇన్ని గారంటీ లివ్వడం చాలా సిగ్గుగావుంది, కొంచెం ధైర్యం తక్కువ పిల్ల, కొంచెం మొండితనం యెక్కువగా లేనిపిల్ల, వెనక్కి వెళ్ళివుండును. కాని చిన్నప్పణ్ణించి సాహస వంతులైన ఝాన్సీరాణి, మీరా, అహల్యాబాయి మొదలైన వీరవనితల చరిత్రల్ని మననం చేసుకున్న వాణి, పట్టిన పట్టు వదలకూడదని అన్న ఎవరికి బోధించాడో ఆ చెల్లెలు, వెనక్కి తగ్గలేదు. కొంచెం పమిట తొలగించి కాసులదండా, పలకసర్లూ చూపింది. అతను వాటి వెనుకకూడా చూడాలని ప్రయత్నించాడు. దాంతో మన వరుడికి ఆమెమీద అద్భుత మైన మోహం కలిగింది. "పద" అన్నాడు.

అందువల్లనే ఆరాత్రి రోషనారా చూసేభాగ్యం నాటకాలు అవినీతికి పుట్టిళ్ళని లెక్చరిచ్చిన రామసోమయాజిగారికీ, నాటకాలకి వెళ్ళిన స్త్రీలని వేశ్యలవలెచూసే రాజమ్మగారికీ రోషనారా చూసి, ఉబలాట పడే భాగ్యం లేకపోయింది. టిక్కట్లడబ్బు వాపసుచెయ్యమని గోలచేసే గుంపు కాళ్ళ నలగతొక్కారు. డొక్కల్లో కుమ్మారు. రాజమ్మగారు ఎంపికనవారుగు—కాని లేకపోతే పాపం—నాటకం చూసేసరదా కొంత తీరేవి.

విశాఖపట్నం సత్రంలో దిగారు. మూడురోజులు ఆమెతోనే గదిలో గడిపాడు అభినవ శివాజీ. ఆమెకి కొంచెం వూపిరాడాల నిపించింది. అతినికీ బైట పడాలనిపించింది. ఒకరితో ఒకరు ఆమాట అనడానికి భయం—ఎక్కడ ప్రేమ పోయిందని రెండోవారు అంటారో అని? పలకసర్లు అమ్మితెస్తానని అతనువెళ్ళి సాయంత్రందాకా రాలేదు. ఆమె కాచుకుని కూచుంది వొంటరిగా. ఇట్లా ఇతనితో జీవితమంతా గడప వలసిందేనా? ప్రేమా, స్వేచ్ఛా అంటే యిదా అర్థం? ఇంతలో చీకిపోవడమా? ఏదో ఒక రాత్రికే, ఒక మధ్యాహ్నానికే అయితే హాయిగా వుంటుంది. జీవితమంతా అదేఐతే? అదికాక వేరే ఆనందం కనపడమ్మ. బతికినన్నాళ్ళూ యిట్లా గడపవలసిందేనా? ఇంటి దగ్గిర అమ్మతిట్లూ, అన్నయ్యదాబులూ, పిచికల అరుపులూ, వాసివాని తగాదాలూ చాలా ఆకర్షకంగా కనబడ్డాయి. తనుబడ్డ కామ బాధా, ఎప్పుడు పారిపోదామా అనే తహతహ అన్నీ మరిచిపోయింది. సాయంత్రానికి అతను వొచ్చి దబ్బిచ్చాడు. రాత్రి సంతోషంగా గడిపారు. కాని మర్నాడు పగలంతా మళ్ళా మాయమైనాడు.

ఈ లోపల ఆసత్రంలోనే దిగిన వాళ్ళ దూరబంధువు సత్యనారాయణ వీళ్ళనిచూసి, చల్లగా యింటికి రాశాడు. రెండో రోజుకి నరసింహారావు వొచ్చాడు. అన్నను చూడగానే సంతోషంతో అతన్ని కావిలించుకొని యేడ్చింది వాణి. మాట్లాడకుండా యింటికి తీసుకుపోయినాడు సాయంత్రం రైల్లో.

రైల్లో ఆలోచించుకుంది వాణి, యింటిదగ్గర తనను తన్నడమూ, మాడ్చడమూ, కాల్చడమూ, యివన్నీ చేస్తారుగావునని. వెళ్ళీ వెళ్ళడంతో బోరుమనియేడ్చి తల్లి మెడమీదపడ్డది.

"ఎంతచేశాడే అమాయకురాల్ని చేసి?" అని యేడ్చింది తల్లి.

కాని మర్నాటినించి యింటోవారి చూపులూ; సినిమాలూ, పుస్తకాలూ, స్నేహితులూ, చివరికి వీధిలోకి తొంగిచూడడంకూడా కట్టుపడేప్పటికి, ఆమెకి, ఒక్కసారి తనని వాతలు పెడితేనే యింతకన్న నయమనిపించింది. "ఇదేంపుట్టిందర్రామీకూ? నన్నుపారిపోనీరు, యింటోనూ వుండనీరు సరిగ్గా, ఎట్లాచావనర్రా! పోనీ గుండుచేయించండర్రా కాశీ రామేశ్వరాలు తిరిగి వొస్తాను. నా కాసులపేరు అమ్ముకుని!" అంది. హర్యాపుర్ మాత్రం విడవలేదు ఆ వాణిని. మళ్ళీ ఎప్పుడు పారిపోదామా, ఎవడన్నా దొడ్డిదోవనవొచ్చి తనని యెత్తుకుని పోకూడదా? అప్పుడు కనపడలేదుగాని, విశాఖపట్నం సత్రం, సముద్రం, కొండలు ఎంత అందంగా వున్నాయి. శివాజీ ఎంత రమ్యమైనవాడు, అతని కావిలింతలు — అని యింకా ఎన్నెన్నో యోచించుకుంది—ఒక్క అనుభవమూ లేక కరువావాచి అన్నీ ఆ నాలుగు రాత్రులే కాకపోతే, కొన్ని యీ రాత్రులకు దాచుకోడానికి వీలుండకూడదూ? పక్కగదిలో వొదినా, అన్నయ్యా ఎంత సంతోషంగా గడుపుతున్నారు—ఒక్క పక్కమీదనే?

కాని వాళ్ళిద్దరూ ఒకరికి రెండోవారు ఎప్పుడు వొదిలిపోతారా, అని ద్వేషించుకుంటున్న సంగతి ఆమెకు తెలుసు, పురుషుడికోసం అరిచే ఆమె నరాలకి!

అదీలోకం!

★